

TITULUS VII.

De Disciplinæ Uniformitate Promovenda.

CAPUT I.

DE UNIFORMITATE QUOAD FESTA ET JEJUNIA.

381. Fidem Catholicam, quum ex auctoritate sive docentis, sive jubentis aut vetantis Dei tota pendeat, nullo temporum lapsu, aut locorum varietate minui, obsolescere, aut ullo modo immutari unquam posse, luce clarius manifestum est. Disciplinam quoque suam Sancta Mater Ecclesia, licet origine humanam, quamque sapienti usa consilio variare ac mutare aliquando solet, unam tamen perpetuo eandemque, ubi nulla contrarium suadet necessitas, ubique servari optat ac modis omnibus studet. Curandum igitur, quantum in nobis est, ut disciplina nostra vel ab universalis Ecclesiæ disciplina nullatenus discrepet, vel si id omni ex parte fieri nequit, saltem ad eam quam proxime accedat. Hac imprimis ratione consuletur uniformitati, quam inter omnes harum Provinciarum ecclesias existere vehementer optamus.

382. Principio autem ut de iis, quæ ad Ecclesiæ præcepta pertinent, loquamur, maximopere dolendum est tantum inter nos in Festis ac Jejuniis observandis discrepantiam inveniri. Aliquibus enim in locis Festa septem vel octo; in aliis vero quatuor tantum celebrantur. Jejunii quoque, præsertim Qua-

dragesimalis, diversa est pro locorum diversitate observantia. Haud difficile quidem esset, Festorum numerum ad minimum reducendo, et indulgentiorem, quæ se offerat, jejunandi rationem sectando, uniformitatem quandam inducere. Sed summo opere cavendum est, ne falsa uniformitatis specie magis diffformes ab universali Ecclesia reddamur.

383. Patribus visum est festos dies, quales nunc in unaquaque Provincia servantur, esse retinendos. Festum tamen Patronale Beatæ Mariæ Virginis sine labe Conceptæ, tanquam festum de præcepto, ipso die Decembris octavo, per has Provincias ubique celebretur.¹ Quod ad Provincias S. Francisci atque Oregonensem et Dioecesim Sanctæ Fidei attinet, Sanctam Sedem orandam esse censemus, ut pro quinque illis festis diebus, quibus a Baltimorensi Provincia discrepant, concedatur dispensatio quoad præceptum Missam audiendi et ab operibus servilibus abstinendi, non tamen quoad devotionem et solemnitatem externam. Supplicandum quoque duximus, ut S. Sedis auctoritate iisdem liceat se Baltimorensi Provinciæ in servandis jejunii diebus conformare.²

384. Volumus præterea, ut in posterum Festum Patronale Ecclesiæ cujusque consecratæ solemniter et ritu debito celebretur. Quod in urbibus adeo facile fieri potest, ut, si negligatur, nullus sit excusationi locus. Idem faciendum erit, licet Ecclesia fuerit tantum benedicta. Rure tamen et in oppidulis, ubi difficile esset per hebdomadam plebem fidelium congregare, poterit Festum (quoad externam solemnitatem) in Dominicam proxime sequentem transferri.

¹ SS. D. N. Pius Papa IX. ita benigne decrevit. Cf. Decretum V., *supra*.

² Hisce duobus postulatis haud annuit S. Pontifex, volens potius ut "recurrant Episcopi quorum interest, in particulari, expositis suæ petitionis rationibus." Instruct. iii. art. xi.

Ad supplicationem Concilii Patrum "circa dispensationem ab abstinence a carnibus in Sabbatis, jussit Sanctitas Sua, Episcopos qui ejusmodi Indulto indigere se putant, expositis rationibus, in particulari recurrere debere." Cf. Instructionis iii. art. x., *supra*.

CAPUT II.

DE UNIFORMITATE IN ALIIS PROMOENDA.

385. De dispensationibus pro matrimoniis ineundis agentes Patres Tridentini; hæc decreverunt: "In contrahendis matrimoniis vel nulla omnino detur dispensatio, vel rara, idque ex causa et gratis concedatur."¹ Cum vero disciplina ecclesiasticæ rite servandæ valde obstet nimia dispensandi facilitas, curent Ordinarii, ut potestate a legibus Ecclesiasticis hac super re latis eximendi, quæ ipsis a Sede Apostolica concessa est, nonnisi parcius, et causis bene perpensis utantur; præsertim quando de impedimentis in primo *affinitatis*, vel secundo *consanguinitatis* gradu agendum erit. Inter impedimenta occulta, et ea quæ in publicam devenerint notitiam scite distinguant; atque cum gravior obstet prohibitio, nonnisi graviori de causa nubendi veniam concedant. Valde autem optamus, ut collatis consiliis, tam in hoc Plenario Concilio, quam in Conciliis Provincialibus, quæ subsequenter, Episcopi, illi præsertim qui comprovinciales sint, et conterminas habeant dioceses, inter se de certa ac uniformi agendi ratione has dispensationes concedendi, quantum fieri possit, conveniant; ut querelarum de diversis ac sæpenumero contrariis hoc in negotio agendi regulis tollatur occasio.²

386. Patres Tridentini voluerunt ut dispensationes in causis Matrimonialibus gratis omnino concederentur.³ Illorum vestigiis inhærentes, Præsules in Concilio Prov. Baltimorensi VIII. decreverunt:

Quum facultates extraordinariæ Episcopis hujus provinciæ a S. Sede collatæ, *sine ulla mercede* exercendæ sint, nulla

¹ Sess. xxiv., Cap. 5., De Reform. Matr.

² Pro exceptione quoad Italos, vide Rescriptum S. C. de Prop. Fide, in Appendice.

³ Loc. cit. Vid. Sess. xxv., c. 18, De Ref.

exigenda est taxa pro dispensationibus ab impedimentis Matrimonii.¹

Hac quippe super re, Em^{mi} Patres S. C. de Propaganda Fide nuper "mandarunt, ut omnibus Episcopis istarum regionum inculcetur memoratæ præscriptionis observantia, quâ pro dispensationibus ab impedimentis Matrimonii pecuniam nullo omnino titulo percipiendam esse jubetur, iis tantum exceptis casibus, in quibus Apostolica Sedes eleemosynam oratoribus injungendam monet, in pium aliquod opus impendendam."²

387. Ut iidem pro catechismo tradendo libri in omnibus diocesis, quantum fieri possit, adhiberentur, jam adlaborarunt decessores nostri. In primo enim Prov. Conc. Balt. ita decreverunt:

Quoniam multa incommoda jam orta sunt, et in posterum oritura videntur ex eo quod in diversis hujus provinciæ diocesis diversi catechismi et libri precum adhibeantur, privata auctoritate editi, et quoniam uniformitas in iis maxime optanda est; curent episcopi ut illi tantum catecheseos libri usurpentur, qui cum eorum approbatione editi fuerint, aliis quibuscumque postpositis. Dabitur autem opera, ut catechismus componatur, qui circumstantiis hujus provinciæ magis accommodatus, Catholicam doctrinam in catechismo Cardinalis Bellarmini expositam tradat, quique post Sedis Apostolicæ approbationem, edetur in communem catholicorum usum.³ Moneant insuper fideles ut a precum libellis, qui sine Ord-

¹ Decret. 4. Verba ipsa a S. Sede adhibita subjungere visum est. In folio E., typis impresso, facultatum extrordinariarum, quæ per S. Congregationem de Prop. Fide Episcopis hujus regionis concedi solent, in quo dispensandi potestas in casibus quibusdam difficilioribus datur, hæc habentur: "Voluit autem eadem Sanctitas Sua ac omnino præcepit, ut prædictus Episcopus iisdem facultatibus, urgentissimis dumtaxat concurrentibus causis, et gratis utatur, injuncta tamen aliqua congrua eleemosyna in pium opus eroganda." Eleemosynæ nomine intelligi non potest fixa quædam summa a quovis eroganda, sed ea, quam quisque, ratione habita suarum facultatum, commode dare potest. Eleemosyna autem cum sit, in pios usus omnino est impendenda.

² Instructio S. C. II., seu specialis, data Jan. 24, 1868, art. 3, *supra*.

³ Balt., Num. 32. In Concilio Plenario, anno 1852 habito, munus datum est quibusdam Concilii Patribus Catechismum tam anglica quam germanica lingua conscribendi, qui per omnes dioceses usu veniret.

narii approbatione a privatis quibuscumque in lucem editi circumferuntur, abstineant.

388. Ecclesia Catholica, ceu pia mater, fidelium suorum filiorum corpora adhuc post mortem officiis tenere prosequitur, eaque ritibus sacris in loco sacro recondit, donec tuba Archangeli mirum spargente sonum resurgant, et animis conjuncta ante Judicis thronum cogantur. Pro iis vero debito honore reponendis, cœmeteria parat ac sacris cœremoniis et precibus consecrat, atque ab omni profano usu segregat. Piaculare etiam pro fidelium defunctorum æterna quiete sacrificium offerre non cessat, ut ab omni inquinamento, si quod eluendum supersit, mündati, gaudia sempiterna consequantur.

389. Porro sepultura ecclesiastica privantur infideles, hæretici, et schismatici; excommunicati notorii et vitandi; qui mentis compotes sibi mortem consciverint, nisi aliquo forsân tempore superstites resipiscentiæ signa dederint; qui morti proximi obstinate et coram testibus Sacramenta sibi oblata respuerint; qui notorie scandalosam degerint vitam, nec pœnitentiæ ullum dederint signum; demum, qui duello perierint, dederint vel non dederint resipiscentiæ indicia. In dubio vero, an sint a sepultura ecclesiastica arcendi, consulendus erit Ordinarius, cum id commode fieri poterit; secus autem, in partes lenitatis et misericordiæ propendeat iudicium. Quod præstandum consulimus præsertim, quandocumque defunctus morte subitanea correptus nullum habuit pœnitendi tempus; cum juxta juris regulam, odia sint restringenda.¹ “Ex mente Sedis Apostolicæ toleratur, ut in sepulchris gentilitiis, quæ videlicet privata et peculiaria pro Catholicis laicorum familiis ædificantur, cognatorum et affinium etiam Aatholicorum corpora tumulentur.”²

390. Parvuli sine baptismo decedentes seorsim in loco non

¹ Cf. Rit. Rom., De Exequiis.

² Ex Decr. S. Cong. Inquisit., 30 Martii, 1859, 25 Apr., 1860. Cf. Conc. Prov. Pragensis, an. 1860, Tit. iii., c. 13, § 2, sub fin.

benedicto sunt sepeliendi; at infans in útero matris fidelis simul cum ea defunctus, simul cum ea sepulchrum habeat. Adulti vero qui morte correpti fuerint, dum Baptismo recipiendo semet disponerent, sepultura ecclesiastica haud priventur; desiderii, namque, seu flaminis, ut ajunt, baptismo mundati esse rite existimantur.

391. In Superiori Concilio Plenario de ritibus funereis hæc decreta sunt:

Ritus ecclesiasticos nolumus adhiberi in sepultura fidelium, quandocumque eorum corpora sepeliuntur in cœmeteriis sectarum; vel etiam in cœmeteriis profanis, quando adsunt cœmeteria Catholica.¹

392. Cum tamen conditionem, in qua nostrates versantur, consideremus, legis hujus rigor mitigari aliquantulum posse videtur. Si cujus itaque Catholici defuncti, si fuerit ad fidem conversus, consanguinei superstites sint Aatholicis, et fundum in alieno cœmeterio jam possideant, permittimus ut exequiæ in domo vel etiam publice in Ecclesia celebrentur, si pastori id eorundem bono spirituali profuturum vel alias expedire visum fuerit. Si superstites Catholici sint, fundum vero in alieno cœmeterio sine ulla fraude legis vel ab anno 1853 habuerint, in quo cadavera jam sint humata, pastoris arbitrio et conscientiæ relinquimus, ut preces pro exequiis in Rituali præscriptas privatim in domo recitet, antequam cadaver efferatur; at in Ecclesia, ut nonnisi præhabita Ordinarii venia exequiæ fiant, præcipimus.

Præterea, si in Cœmeterio profano separata terræ pars obtineri nequeat, in qua Corpora Catholicorum exclusive inhumentur, saltem locus ubi cadaver deponitur benedicatur, ea oratione adhibita quæ in Romano Rituali expresse præscribitur, (Tit. de Exequiis) “Deus cujus miseratione animæ, &c.”²

¹ Balt., Num. 80.

² Additum, ex Instruct. I. S. C. de Prop. Fide, Jan. 24, 1868, Art. 17, supra.

393. Ordinarios locorum in Domino enixe hortamur atque obsecramus, ut curent de sepulturis disciplinam quantocius, et quantum fieri possit, ad normam a SS. Canonibus statutam exigendam. "Pauperes, quibus mortuis nihil aut ita parum superest, ut propriis impensis humari non possint, gratis omnino sepeliantur."¹ Si quis vero locum aliquem in cœmeterio sibi et hæredibus suis in perpetuum reservatum velit, ita ut nullus alius ipsis nolentibus ibi sepeliri unquam possit, pro jure istiusmodi *exclusivo*, ut ajunt, pretium solvi potest. Ex pecuniis ita comparatis dubium haud est, quin ea habeatur summa, quæ cœmeteriis servandis, restaurandis, et ornandis sufficiat. Si quid supersit, ad charitatis vel religionis opera promovenda Ordinarii judicio adhibeatur. Districte autem vetamus, ne unquam, quocunque sub prætextu, sine Ordinarii venia, pecunias quæ ex cœmeteriis derivantur, suas facere audeant viri ecclesiastici; id vero si attentaverint, pœnis severissimis plectantur.

394. Ad pietatem erga defunctos magis fovendam statuimus, ut Pastores animarum curent in praxim deducere quod habetur in Rituali Romano de Exequiis: "Quod antiquissimi est instituti, illud, quantum fieri poterit, retineatur, ut Missa præsentem corpore defuncti pro eo celebretur, antequam sepulturæ tradatur."

395. Ne ob locorum distantias in mortuis ad Cœmeteria deferendis, nimia incommoda præsertim a pauperibus perferri debeant, consulimus ut in urbibus, in quibus plures sint ecclesiæ, plura etiam cœmeteria habeantur.

396. Ut necessitatibus rei ecclesiasticæ subveniatur, Ecclesiæ, scholæ, aliaque opera pia vel incipiantur, vel incepta ad finem feliciter perducantur, sæpius nobis datur occasio fidelem populum hortandi ut media necessaria subministret. Quanta vero animi generositate et alacritate id semper præstiterint

¹ Rit. Rom. de Exequiis.

fideles, ipsis pauperioribus de penuria sua omnia quæ habent mittentibus,¹ verbis explicari vix posset. Quæ cum ita sint, nulla excusatione contegi posse videtur praxis pecunias in usus ecclesiasticos iis mediis comparandi, quæ peccandi directam præbeant occasionem, scandali publici causæ sint haud infrequentes, et nomen Catholicum alienorum ludibriis et opprobriis exponant. Hujusmodi nonnunquam esse videntur eæ festivitates, quæ prope populosas urbes haberi consueverunt, quæ vulgo *Pic-Nics*, *Excursions*, vel simili nomine veniunt. Ordinariorum itaque prudentem curam ad mala, quæ ex hac causa oriuntur, in posterum præcavenda convertendam fore speramus. Vel enim prohibendum, ut tales festivitates religionis nomine cohonestentur, vel saltem omnino providendum ne, quod cordati jam lugent, peccatorum seminaria fiant. Sciant vero sacerdotes, qui his modis pecunias in usus pios comparandi utantur, se districtissimum judicium effugere haud posse, Superioribus intentatum, quorum incuriâ vel negligentia inferioribus ansa peccandi datur.

397. Praxim pecuniam exigendi ad fores ecclesiarum, ut fideles ingredi possint, et divinis mysteriis adesse,² "Sibi minime placere declaravit Summus Pontifex, Pius Papa Nonus, et eliminandam prorsus voluit."³ Supremi itaque Pastoris judicio obsequentes, huic consuetudini finem imponi omnino volumus. Cum enim alia ratione redditus satis amplas ecclesias percipere posse experientia constet, praxis ea improbanda videtur, quæ pecuniæ fixam summam, vectigalis instar, fidelibus imponendi, ut Missæ adstare vel Verbum Dei audire possint, speciem præferre videtur.

398. Apostolus voluit, ut "fiant obsecrationes, orationes, postulationes, gratiarum actiones pro omnibus hominibus, pro

¹ Marc. xii., 44.

² Instructio S. C. sup. cit., Art. 18.

³ Vide Litt. Em^{mi} Card. Barnabo, vi. Kal., Feb., 1862, Ad Archiep. Cincinnati., in Actis Conc. Prov. Cin. iii., p. 40, Cf. p. 17, ibid.

regibus, et omnibus qui in sublimitate sunt, ut quietam et tranquillam vitam agamus in omni pietate et castitate.”¹ Morem hunc orandi pro omnibus ordinibus, maxime pro iis “qui in sublimitate sunt,” semper solennem sibi habuit Ecclesia, ut libri Liturgici testantur. Nunquam tamen maxima diligentia præcavendum non intellexit, ne religionis specie profana negotia in Dei Sanctuarium gerenda inducerentur, neve precum ad Deum fusarum prætextu, de rebus humanis, circa quas in foro et in triviis disputatur, disserendi caperetur occasio. Cum vero res apud nos eo usque devenirent, ut sectarum præcones tum in earum templis, tum etiam in populi cœtibus, politicis hujusmodi precibus, quæ sæpe ex iratis partium studiis proficisci noscuntur, Deum non honore sed contumelia potius afficere fere quotidie audeant; volunt Patres ut nullæ preces publice in templis recitentur, præter eas quas Ecclesia ipsa probavit.

399. Si vero aliquando, ob publicas calamitates vel necessitates, preces vernaculo sermone recitari in fidelium cœtibus visum fuerit, id non nisi statuente Ordinario fiat, eæque tantum adhibeantur orandi formulæ quas ipse præfuerit. Idem et de diebus pro gratiarum actione a Civili Magistratu designatis statuimus. In iis enim, non nisi jubente Ordinario, cæremonias ecclesiasticas haberi volumus; eæ vero si celebrentur, ad normam a Rubricis statutam peragantur. De rebus autem politicis ne unquam e suggestu fiat sermo districtè vetamus.

400. Curam suam de Catholicis, qui militiæ vel classi nomen dederint, manifestarunt Concilii Plenarii I. Patres, sequenti decreto:

Cum sapientissimo consilio per leges ac statuta harum Rerumpublicarum cautum sit, ne potestas secularis ullum usurpet jus sese in rebus sacris immiscendi, meminerint episcopi,

¹ I. Tim. ii., 1.

quo maximo possunt studio apud Auctoritatem civilem laborandum, prudenter tamen, prout Dominus suggesserit, ne unquam Catholici, qui vel militiæ vel classi adscripti sunt, cultui Acatholicorum contra suam conscientiam adesse cogantur.¹

401. Nunc autem, aucto istorum hominum numero, magis magisque Episcopis in eundem finem adlaborandum erit. Curent etiam, quantum fieri potest, ut sacerdotum ministerio juventur, atque ut Missæ adstandi et verbi Dei audiendi Dominicis diebus liberam habeant copiam. Neque negligent salutem prospicere orphanorum Catholicorum, quorum patres vel in classi vel in exercitu occubuerunt, qui aluntur vel a Gubernio, vel a privatorum benevolentia. Pro istis enim aut Orphanotrophia Catholica instituenda sunt, quod pro suis jam præstiterunt sectarii non pauci; vel in Orphanotrophia jam instituta erunt celligendi; vel saltem conandum erit ut doctrinâ imbuantur Catholica. Quod charitatis officium, cum urgentissimum sit, volumus ut quamprimum ab iis, ad quos spectat, suscipiatur.

402. Cum ob dioceseon amplitudinem, multasque, quibus assiduo distinentur curas, difficile sit Episcopis sæpius omnia invisere loca suæ jurisdictioni subjecta, censuerunt Patres orandam esse S. Sedem, ut ipsis liceat communicare Sacerdotibus, prout opus fuerit, facultates benedicendi cœmeteria, et etiam campanas oleo ab Episcopo consecrato, juxta Pontificalis Romani ritum.²

403. Ut uniformitas, vel in minimis quæ sub fidelium oculos cadunt, habeatur, consulimus præsulibus, ut quoad vestes Episcopales vel in ecclesiis, sive intra, sive extra propriam diocesim, vel domi, vel in itinere deferendas, quantum fieri possit, Cæremonialis Episcoporum³ præscripta, et consuetudines in Ecclesia Romana probatas accurate servent.

¹ Balt., Num. 96.

² Huic petitioni annuit S. Sedes, prout continetur in Decreto S. C. P. F. vi., *supra*.

³ Clemens VIII., in Constitutione huic libro præfixa hæc habet: “Cæremoniale

404. Decrêto Innocentii X.,¹ duobus ante sæculis emisso, cautum fuit, ne Episcopi Sacræ Congregationi de Propaganda Fide subordinati, Pontificalia in aliis præterquam in propriis Ecclesiis, etiam de consensu Ordinariorum exercere possent, sub pœna suspensionis ipso facto incurrendæ ac Pontifici reservatæ. Similia deinceps decreta a prædicta Sacra Congregatione prodierunt.² Quæ decreta quum hactenus non fuerint ab omnibus eodem modo intellecta neque eadem fide observata; ut in posterum Episcopi omnes uniformi regula utantur, declarandum censemus, horum decretorum rigorem a Pio VII.,³ eadem Sacra Congregatione supplicante, ita fuisse relaxatum, “ut, quando rationabili causa vel urgente necessitate Episcopi seu Vicarii Apostolici ad alienas dioceses vel Vicariatus se conferunt, possint sibi invicem communicare facultatem Pontificalia exercendi, dummodo tamen semper accedat Episcopi seu Vicarii loci consensus, inviolatumque de cætero maneat residentia præceptum.”

Episcoporum * * * in universali Ecclesia ab omnibus et singulis * * * perpetuo observanda esse præcipimus.”

¹ Die 28 Mart., 1651. ² Die 26. Jul., 1662, et 17 Jul., 1715. ³ Die 8 Aug., 1819.

TITULUS VIII.

De Regularibus et Monialibus.

CAPUT I.

DE REGULARIBUS.

405. Permulta bona in religionem derivata esse, ex eo quod viri Religiosi in nostris diocesisibus laborem impenderint suum, libenter profitemur. Ea profecto semper mens fuit antecessorum nostrorum, eaque nobis etiamnum insidet opinio, eorum adhibita operâ multum levare onus Episcoporum humeris impositum; auxilium opportunum præberi clero sæculari pastoralibus officiis pene obruto; plura demum beneficia non uno ex capite a fidei populo percipi. Ut Viennensis Concilii Generalis verbis utamur: “Quia una est regularium et sæcularium, prælatorum et subditorum exemptorum et non exemptorum universalis Ecclesia, extra quam nullus omnino salvatur, quorum omnium unus est Dominus, una fides et unum baptisma, decet ut omnes qui ejusdem sunt corporis, unius etiam sint voluntatis, et sicut fratres ad invicem vinculo charitatis sint adstricti.”¹

406. Ut tamen optimi hi fructus colligantur, hoc omnino requiritur, ut stabiles ac permanentes fiant foundationes, quæ in qualibet diocesi a communitate Religiosa instituantur. Jam-

¹ Clement., Cap. Frequens, de Excess. Prælat.